

ပျိုအက်အိမ်က ... ဦး

လရောင်ဆူး

အခန်း(၁)

"ဆရာ ဒါတွေ ဘယ်ထားရမလဲ..."

မောင်သာက ကတ်ထူဘူး အဟောင်းကို ဘယ်ထားရမလဲ မသိ၍
မေးသည် ...။

"ဂိုဒေါင်အထဲသာ သွားထားလိုက်မောင်သာ..."

"ဟုတ် ဆရာ..."

လက်ဆွဲတော်မောင်သာက ကတ်ထူဘူးကို ပြန်ယူလာတော့...

"နေဦး မောင်သာ အဲဒီစားပွဲပေါ်မှာ ထားခဲ့ ငါကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်..."

"

"ဟုတ် ဆရာ..."

မောင်သာက ကတ်ထူဘူးလေးကို နေစက်ဝန်း နောက်က စားပွဲပေါ်
မှာ တင်ပြီး ထွက်သွားသည် ...။

နေစက်ဝန်း ဆိုတာ ချမ်းသာပြီး ရုပ်ရည်ဖြောင့်သူ...။

တည်ငြိမ် အေးဆေးပြီး နေစက်ဝန်း ရှယ်ယာ မဝင်သည့် ကုမ္ပဏီဟူ
၍ မရှိ...။ ကိုယ်ပိုင် ကုမ္ပဏီ ထောင်နိုင်ပေမဲ့ အေးစေးနေတတ်တဲ့ အကျ
င့်ကြောင့် ပိုင်ဆိုင်မှုကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုသာ လုပ်သည် ...။ စီးပွားရေး စတ
င် အခြေချသူတွေကိုလည်း ကူညီပေးပြီး စီးပွားရေး လောကမှာ သူဌေး

နေစက်ဝန်းဆို မသိသူဟူ၍ မရှိ...။ နေစက်ဝန်း ဒီတစ်ခါ အိမ်ပြောင်း
တာဆို နှစ်ကြိမ်မြောက်ရှိပြီ...။ ပထမတခါကတိတ်ဆိတ်တာကိုကြိုက်
တဲ့ နေစက်ဝန်းစရိုက်က ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ သဟဇာတ မဖြစ်လို့ ...။ ဒုတိ
ယတစ်ခါက နာကျင်စရာ အတိတ်ဆိုးကနေ ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည် ...။

ကတ်ထူဘူးလေးထဲက ပစ္စည်းတွေမှာ ဖုန်တချို့ တက်နေသည် ...။

နေစက်ဝန်း စာအုပ်မျက်နှာ ဖုံးပေါ်က ဖုန်တွေကို ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်
လိုက်ပြီး ခါလိုက်သည် ...။

ပြီးတော့ စာအုပ်ကြားထဲက ဓာတ်ပုံလေး ထွက်ကျလာသည် ...။

"အဲဒါ...သူမပင်.....သူ့ရဲ့ နာကျင်စရာ အတိတ်က အိမ်မက်ဆိုး....."

နေစက်ဝန်း အာရုံမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅နှစ်ကို ပြန်သတိရသွားသည် ...။

"တောက်စ်...သီသီလေး လွတ်သွားတယ်ဗျာ..."

မနက် စောစောစီးစီး မောင်သာက လက်ထဲမှာ မာလကာသီး အပွဲ
လေးကို ကိုင်ပြီး ဒေါသ ထွက်နေသည် ...။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ မောင်သာ..."

မိဘမရှိတော့တဲ့ နေစက်ဝန်း အဖို့ မောင်သာကသာ တိုင်ပင်ဖော် တို
င်ပင်ဖက် ညီအကိုနဲ့ မခြား...။ မောင်သာက နေစက်ဝန်းထက် အသက်
အနည်းငယ် ကြီးပေမဲ့ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားမို့လို့ နေစက်ဝန်းက

တရိတသေ မောင်သာ လို့ ပဲ ခေါ်သည် ...။

အရင်နေ့ခွဲတဲ့ ခြံက တိတ်ဆိတ်ပေမဲ့ နောက်ပြောင်းလာတဲ့ လူသစ်တွေက မိသားစုများ တဲ့ အပြင် ကလေးတွေပါ ပါလာတာကြောင့် နေ့စက်ဝန်းကပဲ အိမ်အသစ် ပြောင်းရသည် ...။

ဒီရပ်ကွက်လေးကတော့ အိမ်ခြေနည်းပြီး ခြံကျယ်သည် ...။ ဒါကြောင့် ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နေဖို့ ဖြစ်လာသည် ...။

"ဒီမှာ ကြည့်ဦးဆရာ ဘယ်က ကလေးကချေမှန်း မသိဘူး ခြံထဲက ရှိသမျှ မာလကာသီးတွေ အကုန် ခူးသွားရုံတင် မကဘူး အားနာပါနာ တစ်လုံး ချန်ရမှာ နှမြောနေပုံပဲ တစ်ခြမ်းကို အပင်တန်းလန်းကိုက်စားသွားတယ်...ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ်ဆရာ အော်ပေမဲ့ ပြေးတာ မြန်ချက်က အုတ်တံတိုင်းကို ဘယ်လို ကျော်တက်သွားမှန်း မသိဘူး...။

မောင်သာ လက်ထဲက မာလကာသီးကို ကြည့်တော့လည်း ဒေါသထွက်မယ်ဆို ထွက်ချင်စရာ...။

"နေပါစေ...ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေ နေမှာ ပေါ့...တစ်ခါတလေ နေပါစေ"

"ဒီလိုပုံစံက ညတစ်ခါ နှစ်ခါ မကလောက်ဘူးဆရာ "

"လူမရှိခင်ကတော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့ ခု ငါတို့ ရောက်လာရင် မလုပ်လောက်တော့ပါဘူးကွာ... စိတ်လျှော့ စိတ်လျှော့"

"ဟင်း....."

မောင်သာက သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည် ...။ ပြီးမှ ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ဆက်သည် ...။

"ကျွန်တော် မနေ့ကရောက်ကတည်းက တစ်ခြံလုံး ပတ်ကြည့်ထားတာ သီးပင်တွေ ပေါ်ရောပဲ မာလကာပင်လည်း သုံး လေးပင်ပဲ ပွထွက်နေတဲ့ အလုံးတွေ အများကြီးဆရာ...ခု တစ်လုံးမှ မရှိတော့ဘူး..."

"ထားလိုက်ပါ မောင်သာ မနက်စာစားမယ် ဘာလုပ်ထားလဲ..."

"ဒီမှာ ဆရာကြိုက်တဲ့ ရှမ်းနဲ့ ကော်ဖီပူပူလေး အဆင်သင့်ပါပဲ..."

"အေးအေး မင်းလည်း တစ်ခါတည်း စားလေ..."

"ကျွန်တော် မဆာသေးဘူးဆရာ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ အလိပ်လိပ် ထနေတာ တွေ့မယ် မနက်ဖြန်ကျ ပွမယ့် အသီးတွေ ရှိသေးတယ် ဒင်း လာပါစေဦး..."

မာလကာသီး အပွဲကို ကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်နေတဲ့ မောင်သာကို ကြည့်ပြီး နေ့စက် လွှတ်ထား လိုက်သည် ...။

"ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း..... ဟင်း..."

မျက်လုံးထဲမှာ နက်ဖြန် ပွမယ့် မာလကာသီးကို ကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်ကြိတ်နှင့်...။

အရင်က အပင်ပေါ်မှာ အေးဆေး ထိုင်စားလို့ ရပေမဲ့ ခုမှ လူသစ်တွေ ရောက်လာတော့ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည် ...။

ဒီနေ့လည်း အကုန် ခူးလာချင်ပေမဲ့ မကောင်းတတ်လို့ တစ်လုံး ချန်ခဲ့ရမှာ နှမြောလို့ အပင်တန်းလန်း တစ်ခြမ်း ကိုက်စားလာခဲ့တာ...။

ချိန်နာရီဆိုသည့် မိန်းကလေးက မာလကာသီးကို အခုလို ကြိုက်နှစ်သက်တာ...။

ချိန်ချိန် မိဘတွေက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ အလိုလိုက်သည် ...။ ချိန်ချိန် လိုချင်တာ မှန်သမျှ ရအောင် ဝယ်ပေးသည် ...။ ဒါပေမဲ့ မာလကာသီး ကြိုက်တာကိုတော့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားမြစ်ထားသည် ...။ အဲဒီလို တင်းကျပ်နေသည့် ကြားကပဲ ချိန်ချိန်က ဘေးခြံက မာလကာသီးကို စိတ်ကြိုက် စားနေတာ ...။

ကြည့် ချိန်ချိန် ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ...။

ချိန်ချိန်က ၁၀တန်း တစ်နှစ်ကျ...ကျောင်းကို ပြန်မတက်ပဲ အပြင်ကပဲ ဖြေချင်သည် ...။ ချိန်ချိန်ကို မနိုင်သည့် ဒေါ်သီရိနဲ့ ဦးကျော်စွာတို့ ကတော့ နောက်ဆုံး ခွင့်ပြုလိုက်ရသည် ...။

စာမှာ အာရုံမရှိ ... ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်တာကလွဲ စာကလည်း မတော်...။

"ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲဟဲ..."

ဖွေးနေတဲ့ မာလကာသီးတွေကို ကြည့်ပြီး မောင်သာမျက်နှာ မှိုကတဲ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေသည် ...။

"မောင်သာ ဘာတွေ ဒီလောက် သဘောကျနေတာလဲ..."

"ဟာ ... ဆရာ နိုးပြီလား "

ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုက်လိုက်တဲ့ နေစက်ဝန်းကို မောင်သာက အလိုက်တသိပဲ ကော်ဖီ ငွေပေးသည် ...။

နေစက်ဝန်းက ကော်ဖီကို မော့သောက်လိုက်ပြီး မောင်သာက ဆက်ပြောသည် ...။

"ဒီမှာ ကြည့်ဦးဆရာ ဖွေးနေတဲ့ မာကလာသီးတွေ... ဟိုသူခိုးလေး မဦးခင် မောင်သာ အစောကြီး သွားခူးထားတာ..."

ပြိုင်စရာရှားလို့ ကလေးနဲ့ ဖက်ပြိုင်သည့် မောင်သာကို မအံ့သြပဲ မနေနိုင်... ဒါပေမဲ့ နေစက်နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်သာဆိုလည်း ဒေါသဖြစ်မှာ ဧကန်ပင်...။

"တခါတလေ လမ်းကြိုလို့ ဝင်ခူးတဲ့ သူဖြစ်မှာ ပေါ့ကွာ..."

" မဟုတ်ဘူး ဆရာ မဟုတ်ဘူး ခြေရာလက်ရာ ကြည့်ရတာ ဝါရင့်နေပုံပဲ..."

"တော်တော် မောင်သာ စားစရာရှိတာစား ငါအပြင် ခဏသွားစရာ ရှိတယ်...အိမ်သေချာ စောင့်ကြည့်ထား..."

"ကြည့်ရုံပဲလား...ဆရာ..."

စနောက်မှန်း သိလို့ နေစက် ဘာမှ ပြန်မပြောပဲ သောက်လက်စ ကော်ဖီကိုပဲ ဆက်သောက်သည် ...။

ညနေကြီး မောင်သာက ပြတင်းဝကနေ ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် အပြင်ကို ကြည့်နေသည် ...။

"မောင်သာ ဘာလုပ်နေတာလဲ..."

နေစက်က နှစ်ကိုယ်ကြား အသံနဲ့ မေးသည် ...။

"ရှူးဆရာ ဟိုမှာ မာလကာသီး သူခိုး "

မောင်သာ ပြတဲ့ မာလကာပင်ဘက်ကို ကြည့်တော့ အသက် ၁၆ ၁၇ အရွယ် ဦးထုပ်ကို အုပ်ဆောင်းပြီး အိမ်လူ မရှိဘူး အထင်နှင့် အပင်ပေါ် တက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည် ...။

"ဒါဆို သွားပြော လိုက်လေ..."

"နေဦးဆရာ အပြေးက တအားမြန်တာ အပင်ပေါ်ရောက်မှ ဖမ်းရမယ်..."

စုံထောက်ဝတ္ထုတွေ ဘယ်လောက် ဖက်ထားလဲမသိ ပုံစံက စုံထောက် တစ်ယောက် မျက်လုံးမျိုးလို စူးရှနေသည် ...။

ချိန်ချိန် မစားဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးနေပေမဲ့ စားချင်စိတ်ကို ထိန်းမရ ပွဲနေသည် မာလကာသီးတွေသာ မြင်ယောင်နေသည် ...။

မတတ်နိုင်တဲ့ အဆုံး လူခြေတိတ်နေတဲ့ အချိန် ဝင်ခူးရတော့တာပဲ...

။

ရှေ့က ထမင်းထုပ် မြင်ပေမဲ့ နောက်က ဝါးရင်းတုတ်မမြင်တဲ့ ချိန်ချိန်က အသီးခူးဖို့ အပင်ပေါ် ရောက်သွားသည် ...။

အခွင့်ရေး စောင့်ကြည့်နေသည့် မောင်သာကလည်း ချိန်ချိန် အပင်ပေါ် ရောက်သည် နှင့်...။

"ဟိတ်...ဟိတ်...သူခိုး...ဘယ်ပြေးမလဲ...ဟိတ်...မိပြီ..."

အိမ်ထဲက အော်သံကြောင့် ပါးစပ်ထဲမှာ မာလကာသီး တန်းလန်း လက်ထဲမှာ လည်း ခူးပြီးသား အလုံးတွေနှင့်...။

"မတတ်နိုင်ဘူး ခုန်ချရမှာ ပဲ..."

"ဘုတ်..."

"အာ..."

အောက်ကို ပုံလျက်သား ကျသွားသည် ...။ ထဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ခြေတောက်က ထမရတဲ့ အပြင် လက်ကလည်း မအား ဖြစ်နေသည် ...။

"အိမ်ရှင် အနားရောက်နေတာနဲ့ ချိန်ချိန် ခေါင်းငုံ့ ထားလိုက်သည် ...

။

"မိပြီ သူခိုး.....နင် ဘယ်ချိန်ကတည်းက ဒီမှာ ဝင်ခူးစားနေတာလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း..."

"ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါကွာ..."

အသံကြားမှ နေစက်နောက်က လိုက်လာမှန်း သိသည် ...။

"ပေးစမ်း ငါ့မာလကာသီးတွေ..."

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း..."

ပါးစပ်ထဲက လက်ထဲက အပြင် ပါးစပ်မှာ ပါ မာလကာသီးက တန်းလန်းမို့ ချိန်ချိန် ခေါင်းပဲခါရသည် ...။

"ကြည့်စမ်း ..."

မောင်သာက တကယ်မလုပ်ပေမဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေတာကြောင့် ချိန်ချိ

နံ ကြောက်နေသည် ...။

"နေနေ မောင်သာ ငါပြောမယ်..."

နေစက်က ချိန်ချိန်ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည် ...။

နက်မှောင်ပြီး ဖြောင့်ဆင်းနေသည့် ဆံပင်တွေက ကျောပေါ်ကို ပုံလျက်သား ကျလာသည် ...။

နေစက်ရော မောင်သာရော အံ့သြသွားပြီး...

"မင်းက မိန်းကလေးလား..."

မိန်းကလေးက ဒီလောက်သစ်တက် ကောင်းလားဟု မောင်သာ တွေးမိသည် ...။

ပြန်မဖြေနိုင်သည့် ချိန်ချိန် ပါးစပ်ထဲက မာလကာသီးကို နေစက် ဆွဲယူလိုက်သည် ...။

"ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေ..."

"မဖြေတော့ ဘာလုပ်မှာ လဲ..."

သူခိုးက လူပြန်ဟစ်သလို ချိန်ချိန် အဖြေက ဂျစ်ကန်ကန်...။

"မဖြေရင် မင်းက ငါအိမ်က မာလကာသီးကို လာခိုးပါတယ်လို့ လူကြီးအိမ်မှာ တိုင်ချက် ဖွင့်မယ်..."

"ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း..."

ဒီလိုဆိုတော့ ကြောက်တတ်သား ဇွတ်ခေါင်းတွေ ယမ်းနေသည် ...။

"ဒါဆို မှန်မှန်ဖြေ...မင်းဘယ်ကလဲ ဘယ်သူလဲ..."

"ဟိုဘက်ခြံက နာမည်က ညချိန်နာရီ..."

"ဟိုဘက်ခြံကလား..."

ချိန်ချိန် မေးထိုးပြတဲ့ ခြံဘက်ကို နေစက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ...။
အိမ်ပုံစံက နေစက်အိမ်ပုံစံနဲ့ မတိမ်းမယိမ်း.....။

"အင်း..."

"မင်း ဒီမှာ ခူးစား နေကျလား..."

"အမြဲတော့ မဟုတ်ဘူး အသီးပွတဲ့ အချိန်ပဲ..."

ဖြစ်ရပ်ကို မဖုံးမကွယ်ပြောတဲ့ ချိန်ချိန်စိတ်ကို နေစက်လေးစားသွား
သည် ...။

"ဟုတ်လား...ဒါဆို ထ...မင်းအိမ်သွားမယ်..."

"ဟမ်...မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး..."

မာလကာသီး စားတာ မကြိုက်တဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေသာ ဒီအကြောင်း
သိရင် စားလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး.....။

"မဖြစ်စရာ ဘာရှိမလဲ...ဘာလဲ ဒီမှာ လာခူးစားတာ အိမ်က မသိဘူး
လား..."

"အင်း..."

"ဒါဆို ပိုပြီး သွားရမယ်.....ထ..."

နေစက်က ချိန်ချိန် လက်ကိုဆွဲသည် ...။

"ဦး..."

"ဘာ...ဦး..."

ချိန်ချိန်ခေါ်လိုက်တဲ့ ဦး ဆိုတာ နေစက် နားထဲမှာ မရိုးမယွ ဖြစ်သွား
သည် ...။

"ဘာဦး...ဟုတ်လား...ဟူး....."

နေစက် ဒေါသကို လေအဖြစ် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ...။

တကယ်ဆို နေစက် အရွယ်က ၃၀ဆိုတော့ ချိန်ချိန်အနေနဲ့ ဦး ခေါ်
တာ ဖြစ်သင့်သည် ...။

"မေမေ့ကို မတိုင်ပါနဲ့ နော်...ဦး မေမေက မာလကာသီးစားတာ
မကြိုက်ဘူး...ဦးသာ တိုင်လို့ မေမေသိသွားရင် ချိန်ချိန် မာလကာသီး ဒီ
တစ်သက်စားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး..."

မျက်နှာ ငယ်လေးနှင့် ရှိခိုးမတက် လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တောင်းပန်နေသ
ည် ...။

"ဒီမှာ ချာတိတ်...ငါက ဦး..."

"အီးဟီးဟီး အီးဟီးဟီး..."

နေစက်စကား မဆုံးခင်ပဲ ချိန်ချိန်က အော်ငိုသည် ...။

"ဟိတ်.ချာတိတ်...ငါမင်းကို မဆူရသေးဘူးလေ...ဟိတ်..."

နေစက်ကြောင့် ငိုတယ် အမှတ်နဲ့ နေစက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ
ဖြစ်နေသည် ...။

"ဦးကြောင့် ဟုတ်ဘူး...ချိန်ချိန် ခြေထောက်က နာလို့ ..."

နာတဲ့ ဒဏ်ရာထက် အိမ်နဲ့ တိုင်မှာ စိုး၍ နာတာကို သည်းခံထားတာ

...။

နေစက် ခြေတောက်ကိုကြည့်တော့ ချက်ချင်းယောင်နေသည် ...။

"နေနေ ငါမင်းကို မဆူတော့ဘူး ထ အိမ်လိုက်ပို့မယ်..."

"ထမရဘူး..."

"ငါ့ လက်ကို ကိုင်ပြီး ထကြည့်..."

နေစက် လက်ကို ချိန်ချိန်ဆွဲပြီး ထကြည့်သည် ...။

"အား..."

မတ်တတ်ရပ်မရပဲ နောက်သို့ ပုံလျက် ကျသွားတော့ နေစက်က ရုတ်တရက် ချိန်ချိန်လက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည် ...။

ချိန်ချိန် ခန္ဓာကိုယ်လေးက ပျော့ပျော့လေး နေစက် ရင်ခွင်ထဲ ပါလာသည် ...။

အမလေး.....ဗုဒ္ဓေါ...

မောင်သာက ပြုံးစိစိနှင့် မျက်နှာကို လက်နဲ့ အုပ်ပြီး မျက်လုံးကို တော့ ဖော်ကြည့်သည် ...။

ရုတ်တရက် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ ချိန်ချိန်က ရှက်စိတ်နဲ့ နေစက် မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည် ...။

ရှက်နေတဲ့ ချိန်ချိန်မျက်နှာက နီရဲနေသည် ...။

နာတာတောင် ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိအောင် မှ င်သေ သွားသည် ...။

မတတ်နိုင်ဘူး ခြေတောက် မထောက်နိုင်တဲ့ အတူ နေစက် ချိန်ချိန် ကို ပွေ့ချီလိုက်သည် ...။

"ဟာ...ဦး...ဘာလုပ်တာလဲ...လွတ်...ခုအောက်ချပေး..."

ချိန်ချိန် အသံစွာစွာကို ကြားပြီး ဒေါ်သီရိတို့ အပြင် ပြေးထွက်လာကြသည် ...။

နေစက်က ဒေါ်သီရိရှေ့ ချိန်ချိန်ကို ချလိုက်ပြီး...

"ချိန်ချိန် သမီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ..."

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ ဒေါ်သီရိက နေစက်လည်း ကြည့် သမီးဖြစ်သူလည်း ကြည့်ပြီး မေးသည် ...။

"မင်္ဂလာပါ အဒေါ် ကျွန်တော်က ဟိုဘက်ခြံက အသစ်ပြောင်းလာတဲ့ သူပါ..."

လူသစ်တွေ ရောက်လာတာ ကြားပေမဲ့ ခုမှ တွေ့ဖူးသည် ...။

"အဒေါ်သမီးက ကျွန်တော် ခြံထဲက မာလကာသီးကို လာခူးရင်း ကျွန်တော့်တပည့်က ခြောက်လိုက်တော့ လန့်ပြီး ခုန်ချလိုက်တာ ခြေတောက် ခေါက်သွားပုံပဲ..."

"ဟုတ်လား...ကျေးဇူးပါ သားရယ်...ကြည့်စမ်း...မိဘက ဒီလောက် တားနေတဲ့ ကြားက ငြိမ်နေတယ်လို့ ထင်နေတာ...အပင်မှာ စိတ်ကြိုက် ခူးစားနေတာပဲ..."

ဒေါ်သီရိက နေစက်ကို အာရုံမထားပဲ ချိန်ချိန်ကိုပဲ ဆူနေသည် ...။

"မေမေကလည်း ..."

"အဒေါ် နောက်မှ ဆူပါ သူ့ကို ဆေးလိမ်းဖို့ လိုတယ်..."

"ဪ...အေး ဟုတ်သား...သားလည်း အိမ်ထဲဝင်ဦး မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အအေးဘာလေး သောက်ဦး....."

ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးမို့လို့ ဒီလောက် ဂျစ်ကန်ကန်ဖြစ်နေလဲ သိချင်စိတ်နဲ့ ဒေါ်သီရိ စကားကို ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ...။

ချိန်ချိန်က ဒေါ်သီရိ လက်ကိုဆွဲပြီး ထော့နင်း ထော့နင်းနဲ့ အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည် ...။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ဒေါ်သီရိက ချိန်ချိန်ကို ဧည့်ခန်း ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး နေစက်ကိုလည်း ထိုင်ခိုင်းသည် ...။

"ထိုင်ဦးသား သူ့အဖေကတော့ ပြန်မလာသေးဘူး..."

"ဟုတ်အဒေါ်..."

"ဒေါ်ကြီးရေ ဆေးသေတ္တာနဲ့ ဧည့်သည် ဖို့ သောက်စရာ တစ်ခုခု ယူလာပေးပါ..."

မီးဖိုချောင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်း ဒေါ်ကြီးက ယူလာပေးသည် ...။

ဒေါ်ကြီး ဆိုပေမဲ့ အသက်က မောင်သာတို့ အရွယ်သာသာပဲ ရှိသေးသည် ...။

ဒေါ်သီရိ ချိန်ချိန် ခြေတောက်ကို ဆေးလူးပေးရင်း...

"မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး ဒီလောက် ရဲတင်းရလား... မိဘက ကောင်းစေချင်လို့ ပြောတာကို... ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့ ..."

ဒေါ်သီရိစကားမှာ ချိန်ချိန်ကတော့ စိတ်မဝင်စားဟန်... နေစက်ကိုပဲ မျက်စောင်း ခဲနေသည် ...။

"တရားခံက ဒီလူကြီးကြောင့် လူကြီးဖြစ်ပြီး ဒါလေးကို..."

နေစက်နဲ့ စကားပြောနေတုန်း ဦးကျော်စွာ ပြန်လာသည် ...။ ဒေါ်သီရိက ဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်ပြီး နေစက်က ဦးကျော်စွာ ကုမ္ပဏီ၏

ရှယ်ယာ အများ ဆုံးလူဆိုတာလည်း သိလိုက်သည် ...။

"မောင်နေစက်မို့လို့ ပေါ့ကွာ...တခြားတစ်ယောက်သာဆို..."

ကြည့်စမ်း ဘယ်လို စည်းရုံးလိုက်လဲမသိ... အသားနာတဲ့ သမီးထက် သူစိမ်းဘက်က ပါနေတယ်...

"ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း ဒီလောက် မခြောက်သင့်ပါဘူး... ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကလည်း လွန်သွားတာပါ...သူ့ကိုလည်း သိပ်မဆူပါနဲ့ ..."

ဟွန့် သူတော်ကောင်းယောင် ဆောင်နေတာပေါ့လေ...

"မဆူလို့ မရဘူး မောင်နေစက် မိဘက တစ်ခွန်းဆို သူကနှစ်ခွန်း အန်ကယ်တို့ မှာ လည်း သူတစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ နိုင်လဲ မနိုင်ဘူး ပိုင်လဲမပိုင်ဘူး မောင်နေစက်ရယ်..."

ဦးကျော်စွာက ချိန်ချိန်ဘက်ကို လှည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သည် ...။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ.....အန်ကယ် နားလည်ပါတယ်..."

"မောင်ရင်လည်း ဒီမှာ ဝင်ထွက်ပါ... လိုတာရှိလည်း ပြော...သူ့ကိုလည်း ကိုယ့်ညီမလေးကို သဘောထားပြီး မလိမ်မာရင် ဆုံးမလို့ ရပါတယ် ..."

"ဘာလို့ ရရမှာ လဲ ဖေဖေရဲ့ သူစိမ်းက ဆုံးမတာ သမီးက ငြိမ်ခံနေစရာလား..."

ဦးကျော်စွာ စကားကို ချိန်ချိန် ပြန်ပြောပုံကြည့်ပြီး တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးပဲဟု နေစက် တွေးမိသည် ...။

"တော်စမ်း... ဒီမှာ စကားပြောနေတာကို... အဲဒါပဲ မောင်နေစက်ရယ်...ဘယ်လောက်ဆိုးလဲ ကြည့်တော့... မိဘကို အတော်ဒုက္ခပေးတဲ့ သ

မီး... ဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးလဲဆို သူမမွေးခင် ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ထဲက မွေးဖို့ ရက်ထက် ၃ရက် စောထွက်လာတာကိုပဲ ကြည့် မိဘကို ဘယ် လောက် ပင်ပန်းစေလဲ..."

"ဘာဆိုင်လို့ လဲ ဖေဖေရဲ့ ..."

ဦးကျော်စွာ စကားက ၃ရက် စောမွေးတာကပဲ မိဘကို ဂျစ်ကန်ကန် လုပ်နေသလို... နေစက်လို ၇ရက် စောထွက်လာရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မ သိ...။

နေစက်ပြီးမိသည် ...။

ဦးကျော်စွာရဲ့ ဇနီးကို ချစ်တဲ့ အချစ်ကိုလည်း အားကျသည် ...။

သူလည်း အဲလိုဇနီး အဲလိုခံစားချက်ကို ခံစားဖူးချင်မိသည် ...။

သို့ပေမဲ့ နေစက်ဘေးမှာ နေစက်ထက် နေစက်ပိုင်ဆိုင်မှုကို တပ်မ က်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်သာ ဖြစ်နေသည် ...။

"ဒီမှာ ...ဒီမှာ ကိုမောင်သာ... ကိုမောင်သာ... ဟင် ခေါ်လို့ လည်း မရ ဘူး မရှိတာလား.....ကိုမောင်သာ..."

ချိန်ချိန်လက်ထဲမှာ ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးကို ဆွဲလျက် အော်ခေါ်နေသည် ..
..။

"ဟေ့ ဘယ်သူလဲ ရှိတယ်..."

မောင်သာက နောက်ဖေးကနေ လှန်းဖြေသည် ...။

"ဟိုဘက်ခြံက ချိန်ချိန်ပါ...ဒီမှာ အမေ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲပို့ခိုင်းလို့ ချိုင့်
လာလှယ်ပါဦး..."

"ဪ...အေးအေး... လာပြီ..."

မောင်သာက လုပ်လက်စကို ထားခဲ့ပြီး ကပျာကယာ ထွက်လာသည်
...။

"ဪ...ချိန်ချိန် ဆရာက မရှိဘူး အလုပ်ကိစ္စ သွားတယ်...အတော်ပဲ
ဟိုနေ့က ဆရာက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်ခိုင်းနေတာ ဈေးမသွားဖြစ်
သေးလို့ အတော်ပဲ.....ပေးပေး..."

မောင်သာက ချိန်ချိန်လက်ထဲက ချိုင့်ကို ဆွဲယူပြီး မီးဖိုချောင်ခန်းထဲ
ဝင်သွားတော့ ချိန်ချိန်လည်း လိုက်ဝင်သည် ...။

"ကိုမောင်သာ ချိန်ချိန် အိမ်ထဲဝင်လို့ ရမလား..."

"ဝင်ပါ...ဝင်ခဲ့...ဝင်ခဲ့ အိမ်က နည်းနည်းတော့ ရှုပ်တယ်..."

"ကိုမောင်သာကသာ ရှုပ်တယ်ပြောနေတာ အိမ်က သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ပါပဲ ချိန်ချိန် အခန်းထက်သာတယ်..."

"ဟေးဟေး...ဟုတ်လား...ဆရာက အသန့်ကြိုက်တယ်လေ
အခုကြောင့်..."

"ဪ..."

ဟိုဟို ဒီဒီလျှောက်ကြည့်ရင်း မီးဖိုချောင်ထဲ ရောက်လာသည် ...။

"ထမင်းဟင်းက ကိုမောင်သာပဲ ချက်တာလား.....တခြားအလုပ်သ
မား မရှာဘူးလား..."

"အင်း...ဆရာနဲ့ မောင်သာနဲ့ က အတော်ကြာပြီ...အလုပ်ရှင် အလုပ်

သမားထက် ညီအစ်ကိုလို ခင်နေကြပြီ...တခြားအလုပ်သမားက မလိုအပ်သေးလို့ ... မခေါ်သေးပါဘူး.....ဆရာဝေယျာဝစ္စ မောင်သာ တစ်ယောက်တည်း နိုင်ပါတယ်..."

"ဪ..."

မောင်သာက ချိုင့်ကိုဆေးကြောပြီး...

"ရော့ ချိန်ချိန် အပြီး ဆေးထားတယ်နော်..."

"ရပါတယ်...ဒါဆို ချိန်ချိန် ပြန်လိုက်ဦးမယ်..."

"အေးအေး..."

ချိန်ချိန်ပြန်ထွက် လာပြီမှ မေမေမှာ လိုက်တဲ့ စကားကို အမှတ်ရသွားသည် ...။

"ဪ ကိုမောင်သာ..."

"ဘာလဲချိန်ချိန်..."

"မေမေက ဟိုဦးကို အိမ်ကို အလည်လာဖို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်..."

"ဪ အေးပါ ဆရာပြန်လာရင် မောင်သာ ပြောလိုက်ပါ့မယ်..."

"ဟုတ်..."

နေ့စက် နေ့လယ် ထမင်းစားချိန် အမိ အိမ်ပြန်လာသည် ...။

နေ့စက် ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်ကိစ္စများများ အိမ်ကိုပဲပြန် ထမင်း

စားလေ့ ရှိသည် ...။

မောင်သာ လက်ရာက ဟင်းဆိုင်တွေ မမီပေမဲ့ ဆိုင်တွေထက် မောင်သာလက်ရာကို ပိုကြိုက်သည် ...။

"ဆရာ...ပြန် လာပြီလား..."

"အေး...အိမ်မှာ ဘာထူးသေးလဲ..."

"တခြား ထူးထူးခြားခြားတော့ မရှိဘူးဆရာ ဟိုဘက်ခြံက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ လာပို့သွားတယ်..."

"ဟုတ်လား ဒေါ်သီရိ ကိုယ်တိုင်လား..."

"မဟုတ်ဘူး ဟို အရှုပ်မလေး လာပို့သွားတာ..."

"ဟုတ်လား.....ဒါဆိုလဲ ပြင် လိုက်လေ...စားရအောင်..."

"ရေမချိုးတော့ဘူးလား..."

"မချိုးတော့ဘူး နည်းနည်း နေမြင့်နေပြီ....."

"ဒါဆို ဆရာအဝတ်စား လဲပြီးဆင်းခဲ့ မောင်သာ ပြင်ထားလိုက်မယ်..
.."

"အိုအေ..."

နေ့စက်က အခန်းထဲကို အဝတ်လဲဖို့ ထွက်သွားသည် ...။ မောင်သာကတော့ မီးဖိုချောင်းထဲ အလုပ်ရှုပ်နေသည် ...။

နေ့စက် စားနေကျထက် ပိုစားလိုက်သည် ...။

"ဆရာ အရသာ တွေ့ရဲ့ လား..."

"အင်း.....မောင်သာ လက်ရာနဲ့ တော့ ဆီနဲ့ ရေပဲဟေ့..."

"ဆရာက ခုတော့ ခြေစုံ ကန်တယ်ပေါ့လေ..."

"ဟား...ဟား...ဟား...မကန်ရဲပါဘူးကွာ...မောင်သာရော စားပြီးလား
.....စားလေ..."

"ကျန်သေးတယ်ဆရာ...မောင်သာ.ချန်ထားတယ်..."

"အေးအေး ဒါဆိုလည်း စား ငါခဏ အိပ်လိုက်ဦးမယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ..."

"ဂျိန်း.....ဂျိန်း..."

ညကြီး အချိန်မတော်မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေသည် ...။

မိုးချုန်းသံကြောင့် နေစက် နိုးသွားသည် ...။ နာရီကြည့်တော့ ည၁၂
နာရီ ကျော်နေပြီ..."

အိပ်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ အိပ်၍ ပင် မပျော်...အိပ်ရာထဲတင် လူးလိမ့်နေ
သည် ...။

လျှပ်စီးတွေက ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ လက်နေသည် ...။လျှပ်စီးလက်တိုင်း
မိုးဘယ်လောက်ကြီးလဲ မြင်နေရသည် ...။ မိုးနဲ့ အတူ လေလည်း
ပါတာကြောင့် သစ်ရွက်တွေက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရိုက်သံတွေက ဆူညံနေ
သည် ...။

မောင်သာကတော့ အိပ်ပျော်နေဟန်...ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိ...။

"မောင်နေစက်.....မောင်နေစက်..."

မိုးချိန်းသံတွေနဲ့ အတူ ခေါ်သံကို နေစက် နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်တော့ အိပ်နေရာမှ ထိုင်လိုက်သည် ...။

ဒီချိန်ကြီး ဘယ်သူမှ မခေါ်လောက်ဘူး အတွေးနှင့် သေချာအောင် ပြန်နားထောင်နေသည် ...။

"မောင်နေစက်...မောင်နေစက်..."

"မောင်သာ.....မောင်သာ..."

သေချာပြီ တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်နေသံမို့ မောင်သာ အခန်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည် ...။

မောင်သာကို ခိုင်းစာရာရှိရင် ခိုင်းနိုင်အောင် မောင်သာက ဘယ်တော့မှ တံခါးကို ဂလန့်မချ...။

ဂလန့်ချအိပ်ပါပြောလည်း ...

"ဆရာရယ်...မောင်သာကို ဘယ်သူက လာသတ်မှာလဲ...သတ်လည်း အသေခံရုံပေါ့...မောင်သာမှာ နောက်ဆံ တင်းစရာ ဆိုလို့ ဆရာကလွဲ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး..." တဲ့ .

နေစက် မောင်သာ အခန်းထဲဝင်ပြီး မောင်သာကို လှုပ်နှိုးသည်။

ပင်ပန်း၍ အိပ်ပျော်နေသည့်...မောင်သာက အတော်နဲ့ မနိုး...။

တော်ရုံကိစ္စဆို မနိုးပေမဲ့ ခုက ညကြီးအချိန်မတော် လူဆိုးလား လူကောင်းလား မသိ၍ မောင်သာကို အဖော်နှိုးရခြင်း ဖြစ်သည် ...။

"ဟမ်...ဟမ်...ဆရာ...ဘာခိုင်းမလို့ လဲ...မောင်သာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ..."

"ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ဘူး ...အပြင်မှာ ...ငါတို့ ကို တစ်ယောက်ယောက် ခေါ်နေတယ်...အဲဒါ သွားကြည့်ရအောင်..."

"ဟုတ်လားဆရာ မိုးတွေလည်း ကြီးနေတာ...လူဆိုးဖြစ်နေဦးမယ်... မသွားပါနဲ့ လား ဆရာ..."

"ဘာဖြစ်ဖြစ် ထွက်ကြည့်ရအောင်...လာ..."

"ဟုတ်...ဟုတ်..."

မောင်သာက ပုဆိုးကို ပြင်စည်းလိုက်ပြီး အနားက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကို ယူသည် ...။

"ဆရာ...မီးဖွင့်ရမလား..."

"မဖွင့်နဲ့ လူဆိုးဆို သူတို့ ကို အခွင့်ရေး ပေးသလို ဖြစ်နေမယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ..."

နေ့စက်နဲ့ မောင်သာ မီးမထိုးပဲ တံခါးဆီသို့ ထွက် လာပြီး...အနားနီး မှ ...

"ဘယ်သူလဲ..."

မောင်သာက အသံခပ်တင်းတင်းနဲ့ မေးလိုက်သည် ...။

"မောင်သာ...မောင်သာ...အန်ကယ် ဟိုဘက်ခြံက ဦးကျော်စွာပါ... အန်ကယ် ဒုက္ခရောက်နေလို့ အကူညီ လာတောင်းတာပါ...မောင်နေစက်ရော..."

လျှပ်စီးက ဝင်းခနဲ လင်းလိုက်တာကြောင့် ဦးကျော်စွာ မျက်နှာကို အထင်းသား မြင်လိုက်ရသည် ...။

ဦးကျော်စွာ အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ပြီး ထိတ်

လန့်နေသည် ...။

"ရှိပါတယ် အန်ကယ်...ဘာဖြစ်လို့ လဲ..."

ဦးကျော်စွာသေချာတာနဲ့ မောင်သာက တံခါးကို ဖွင့်သည် ...။

"အန်ကယ်သမီး ချိန်ချိန်မှာ ညထ လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်...ခါတိုင်း အိမ်ထဲတင် ထလျှောက်ပေမဲ့ ခုည အပြင်ကို ထွက်သွားပုံပဲ...အဲဒါ အန်ကယ်ကို ကူပြီး ရှာပေးပါဦး မေတ္တာ ရပ်ခံတာပါ....."

ဦးကျော်စွာဆီက အကြောင်းစုံ ကြားလိုက်ရတာမို့ ညကြီး အချိန်မတော် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို စိုးရိမ်မိသွားသည် ...။

တဏှာမှဆိုးတွေရဲ့ သားကောင် ဖြစ်သွားမှ ဖြင့်...။
